చిన్న కారు డ్రైవరు

నా యజమాని పేరు శ్రీహరిరావుగారు. శ్రీహరిరావుగారు మంచి వ్యాపారస్థులు. వారిది ఎగుమతివ్యాపారం. అందుకని అస్తమానం మద్రాసు వెళ్తూ వుండేవారు. ఎప్పుడూ కార్లోనే వెళ్తుండేవారు. అనుకున్న క్షణంలోనే బయలుదేరి వెళ్ళవలసి రావటం దీనికి మొదటి కారణం. కారు మద్రాసులో పనులు చూసుకోటానికి పనికివస్తుందనేది రెండవ కారణం. అందుకని అస్తమానం వారి ఇంటినే కనిపెట్టుకొని వుండవలసి వచ్చేది. రాత్రిళ్ళుకూడా ఇంటికి వెళ్ళటానికి వీలుండేదికాదు. అందుకు నా భార్యకు కొంచెం కష్టంగానే వుండేది. ఏంచేసేటట్టు? నెలకు వందరూపాయిలు ఇచ్చేవారు శ్రీహరిరావుగారు. మాటలు చెపుతారుగాని ఈ వూళ్ళో అరవై రూపాయిలకు మించి ఎవరిస్తారు? అందుకని నా భార్య గొణుగుతున్నా సణుగుతున్నా అక్కడే వుంటూ వచ్చాను.

నాకు మొదట్లో తెలియదు శ్రీహరిరావుగారికి ఆడవాళ్ళ గొడవ వుందని. క్రమక్రమేణా తెలిసింది. పోనీ మనకెందుకు వచ్చిన గొడవలే - అని నేను పట్టించుకోలేదు. వూరికి వెళ్తున్నానని చెప్పి, అప్పుడప్పుడూ వూరుబయట వున్న ట్రావెలర్స బంగళాలో మకాం వేస్తుండేవారు.

అక్కడికి ఎవ్వరెవ్వరో ఆడవాళ్ళు వచ్చి పోతుండేవారు. ఏదో పనిమీద వచ్చినట్లు వచ్చేవారు.

"శ్రీహరిరావుగారు వున్నారా?" అని అడిగేవారు.

"లోపల వున్నారు" అనేవాణ్ణి.

"కొంచెం అర్జంటు పనివుండి వచ్చాను. లోపలకు వెళ్ళవచ్చా..."

"వెళ్ళండి."

ఇట్లా అడిగి లోపలకు వెళ్ళేవారు. వారు వచ్చినకాసే పటికి, "హోటలుకుపోయి భోజనంచేసి రావోయ్. సినిమా చూడా లనుకుంటున్నావుగా, అటునుంచి అటే వెళ్ళి చూచిరా" అని నా చేతులో అయిదు రూపాయిల నోటు పెట్టేవారు శ్రీహరిరావుగారు. నేను భోజనంచేసుకొని రెండో ఆటకు సినిమాకు వెళ్ళి వచ్చి పడుకునేవాణ్ణి. ఆయన ఎరగ నట్టుగా నటించేవాడు. నేనూ ఎరగనట్లు ప్రవర్తించేవాణ్ణి. నేను సినిమా చూడాలని కుతూహలపడ్డట్టే నటించేవారు. నేనూ దానిని నమ్మినట్టే ప్రవర్తించేవాణ్ణి. యథార్థం ఇద్ద రికీ తెలుసు. పైగా ఒకరికి తెలుసని ఇంకొకరికి తెలుసు. తెలియనట్లు నటించేవాళ్ళం. అట్లాగే సాగిపోయింది కొన్నాళ్ళు.

కాని నా మనస్సులో ఏదో కెలికినట్లుగా వుండేది.

మీరు చెపితే నమ్మరుగాని నేను అంతకుముందు ఆట్టే ఆడవాళ్ళనుగురించి ఆలోచించేవాణ్ణి కాదు. ఈ గుండంలో చిక్కుకున్న తర్వాత ఎప్పుడూ వాళ్ళని గురించే తలుచు

కుంటూ వుండేవాణ్ణి. మా యజమాని దగ్గరకు రకరకాల స్త్రీలు వస్తుండేవారు. వారు రకరకాలు దుస్తులు ధరిస్తూ వుండేవారు. కొందరి రవికెలకు చేతులు వుండేవి కావు' కొందరి రవికెలకు మెడ క్రిందవరకూ వుండి, ఎందుకు తొడుగుతున్నారో తెలియకుండావుండేవి. ఆమధ్య చిన్నమ్మ గారు, నాతో పక్క-కొట్లోనుంచి డిటెక్టివ్ నవలలు తెప్పించి చదువుతుండేవారు. నేనూ ఆనవలలు చదివేవాణ్ణి. అందులో ఇటువంటి విషయాన్ని చెప్పటానికి వంపులుఅని రాశేవారు, ఆ వంపులు కనిపిస్తూవుండేవి. రవికెలు తొడిగేవారు. పమి టెలు వేసుకునేవారు, కాని పొట్ట కనిపిస్తూనే వుంటుండేవి. అందరిపొట్టా కనుపిస్తూనే వుంటుంది. మావాళ్ళ పొట్టలు మాత్రం కనుపించవూ? ఎప్పుడూ కనుపిస్తూనేవుంటై. కాని వీళ్ళ పొట్టలు వుండీ వుండకుండా చూట్టానికి ముచ్చటగా వుంటై. ఎంత చూసినా ఇంకా చూడబుద్ధి అవుతూ వుంటై. కొంతమంది ఎత్తుమడమల బూట్లు వేసుకొని టకటకా నడుస్తూ వచ్చేవాళ్ళు. సన్నటి చీరెలు కట్టుకొని వుండేవా రేమో, వాళ్ళు నడుస్తుంటే పిరుదుల కదలిక స్పష్టంగా కను పిస్తూ వుండేది. ఇక వాళ్ళను గురించి ఆలోచించకుండా వుండటం ఎట్లా? ఎప్పుడూ ఆలోచిస్తూ వుండేవాణ్ణి.

నా కసలు తీరికవుండేది కాదనుకోండి. వున్నా ఇంటికి వెళ్ళబుద్ధి అయ్యేదికాదు. ఇంట్లో అడుగు పెట్టగానే మురికి మురికిగా గలీజు గలీజుగా వుండేది. ఇక నా భార్య సంగతి చెప్పనే అవుసరంలేదు. "వచ్చా!" అంటూ ఎదురుగా వచ్చే టప్పటికి కంపరం పుట్టేది. నా భార్య అంటే నాకు ఇష్టం

లేదు అనుకుంటారేమో. ఏమాటకి ఆమాట చెప్పుకోవాలి. అదంటే నాకు నాకు చాలా ఇష్టం. కాని అప్పుడలా అనిపించేది.

* * *

మా యజమానికి ఒక కూతురు వుంది. ఆమెకు వివాహం అయింది. భర్త ఎక్కడో చదువుకుంటున్నారు. ఏడాదికి ఒకసారి సెలవలకు వచ్చిపోతుంటారు. ఆమెను మేము 'చిన్నమ్మగారు' అని పిలుస్తూవుంటాం. చిన్నమ్మగారు చాలా మంచిది. ఏ విషయాల్లోనూ జోక్యం కలిగించుకునేది కాదు. గ్రంథాలయంనుంచి పుస్తకాలు తెప్పించుకొని, అస్తమానం చదువుకుంటూ వుండేది. నేనే తెచ్చిపెట్టేవాణ్ణి ఆమెకు పుస్తకాలు.

నేను రాత్రిళ్ళు నా యజమాని ఇంటి అరుగుమీద పడుకునేవాణ్ణి. ఒక చాపా, రగ్గూ, దిండూ వుండేవి. అవి వేసుకుని పడుకునేవాణ్ణి. అప్పుడప్పుడూ చిన్నమ్మగారు వచ్చి నా కష్టసుఖాలు అడుగుతుండేవారు. ఇంటిసంగతులు అడిగేవారు—"నీకేమన్నా పిల్లలా?" అని అడిగేవారు. "నీభార్యా నీవూ తగాదా లేకుండా సఖ్యతగా వుంటారా?" అని అడిగేవారు.

నేను చెప్పేవాణ్ణి. మాసంగతులన్నీ ఆమెకు చిత్రంగా వుండేవి. నాకు ఏదో రాజకుమారి స్వర్గలోకములోనుంచి దిగివచ్చి, నా కష్టసుఖాలు కనుక్కుంటున్నట్టు వుండేది.

"ఎప్పుడూ ఇక్కడే వుంటావుగదా, నీభార్య ఏమీ అనుకోదు?" అని అడిగింది ఒక రోజు చిన్నమ్మగారు.

"మరేం చెయ్యను ?" అన్నాను.

"నీ భార్య పోట్లాడదూ ?"

"పోట్లాడుతుంది" అన్నాను దీనంగా.

"నువ్వేం సమాధానం చెపుతావు ?" అని అడిగింది చిన్నమ్మగారు.

"చెప్పేదేముంది చిన్నమ్మగారు! దులపరించుకొని వచ్చేస్తాను" అన్నాను.

"నీకు మాత్రం పోనీ పగలు ఎక్కడ తిరిగినా, రాత్రిళ్ల ఇంట్లో పడుకుందామని వుండదూ ?"

ఈ మాటకు జవాబు చెప్పటానికి నాకు నిజంగా సిగ్గు వేసింది. తలవంచుకొని, "వుండకుండా వుంటుందా చిన్నమ్మ గారూ !" అన్నాను.

అప్పుడప్పుడూ ఇట్లాగే వచ్చి పలకరించి పోతూ వుండేది చిన్నమ్మగారు. రెండు మూడు రోజులు ఆమె వచ్చి పలకరించకపోతే నాకు దిగులుగా వుండేది.

ఒక రోజున నేను, నాయజమాని దొడ్లో వున్న మల్లె తీగకు పందిరి కట్టి పాదు చేస్తున్నా. మురికి అవుతుందేమో అని చొక్కా తీసి తవ్వుతున్నాను. ఈ తీగకు దగ్గర్లో ఎదురుగా స్నానాలగది వుంది. అక్కడ స్నానాలు చేసిన నీళ్ళు ఈ పూల చెట్టు పాదులోకి వస్తాయి. అప్పుడు చిన్నమ్మ గారు స్నానాలగదిలో స్నానం చేస్తున్నారని నాకు తెలియదు. నే నిక్కడ పాదు తవ్వుతున్నానని ఆమెకూ తెలిసివుండదు. ఆమె స్నానం ముగించి చీరెచుట్టుకొని, బట్టలు కట్టుకోడానికి

ఇంట్లోకి వెళ్ళటానికని గబుక్కున బయటకు వచ్చింది. రవికె లేదు. నన్ను చూంచి ఒక్క క్షణం అలాగే నిలబడిపోయింది. నేను చేతిలోని పారతో అట్లాగే నిలబడిపోయాను. చిన్నమ్మ గారు గుక్క తిప్పుకొని గజిబిజిపడుతూ ఇంట్లోకి పరుగెత్తింది. ఆ గజిబిజిలో జారుతున్న చీరెను గుప్పెటతో పైకి లాక్కుంటూ ఒళ్ళు కప్పుకుంటూ లోపలకు పరిగెత్తింది. నేను చూస్తూ నిలబడిపోయాను. నోట మాటరాలేదు. పని చెయ్యబుద్ధి పుట్టలేదు. చేతులోవున్న పారను విడిచి చొక్కా తొడుక్కొని బయటకు వెళ్లాను. ఏమీ తోచలేదు. తిరిగి తిరిగి ఇంటికి వెళ్లాను.

"ఒచ్చా!" అంది నాభార్య.

"ఒచ్చాలే" అన్నాను. ఎదురుగా నిలబడిన నా భార్యను ఎగాదిగా చూశాను.

"అట్లా చూస్తావేం ? నీకళ్ళల్లో నిప్పులుపడ" అన్నది నాభార్య సిగ్గు పడుతూ...

"అది సరే గాని, నేను ఇంటికి వచ్చే టప్పటికి కాస్త తల దువ్వుకొని, బొట్టు పెట్టుకొని శుభ్రంగా వుండరాదటే" అన్నాను.

"ఒరి నీ సిగ్గు చితకా! నువ్వు ఒచ్చే టప్పటికి షోకులు చేసుకొని ఎదురుగా రావాలంటావు ? నావల్ల కాదమ్మా ఈ టక్కులన్నీ," అంది. అని, వెంటనే ఏమి ఆలోచన వచ్చిందో "అయితే ఇన్నాళ్ళ నుంచీ లేంది, ఈ సంగతి ఇప్పు డెందుకు వచ్చిందీ" అంటూ "ఎవర్నో చూచి వుంటావు..." అని మొదలు పెట్టింది.

"లేదు లేవే! నవ్వుటాలకు అన్నాను" అని సర్ది చెప్పాను...

"నీ నవ్వు పాడయినట్టే వుంది, ఏడిసేళ్ళు తోడమంటావా? పొంతకుండలో వున్నయ్."

"తోడు" అన్నాను. అన్నానే గాని నాకు అక్కడ వుండ బుద్ధి కాలేదు.

ఆరోజే, రాత్రికిరాత్రి నేనూ, అయ్యగారూ కార్లో మద్రాసు బయులుదేరాం. మద్రాసులో 2 రోజులు వున్నాం. మేము వెళ్ళిన రోజే రాజాదేవి గారు వచ్చి హోటల్లో కలుసుకున్నారు. రాజాదేవి గారిది మావూరే! మాయజమానీ వారూ ముందే మాట్లాడుకున్నట్లున్నారు — మద్రాసులో కలుసుకుందామని. ఆ రెండు రోజులూ ఇష్టం వచ్చినట్లు మద్రాసంతా తిరిగారు. బీచ్ షికార్లూ, సినిమాలూ, డాన్సులూ ఒకటేమిటి? కోలాహలంగా జరిగిపోయింది. రాత్రిళ్ళు వారున్నగది ముందే నేను పడుకునేవాణ్ణి. నేను వున్నట్లే వారికి అనిపించేది కాదు. అన్నీ నాకళ్ళ ముందే జరిగిపోతూ వుండేవి. నేను వారికి కావలసినవిఅందిస్తూ గదిలో నుంచి బయటకూ బయట నుంచి గదిలోకీ తిరుగుతుండేవాణ్ణి.

ఎక్కడికన్నా వెళ్ళినా కారువెనకసీట్లో కూర్చునే సరససల్లాపాలన్నీ జరుపుతుండేవారు. డ్రైవరుఅనే వాడు ఒకడు వున్నాడనీ, వాడూ మనిషేననీ, వాడు వింటున్నాడనే అనిపించేదికాదు; వారికి. డ్రైవరు అనే వాడికీ ఉద్రేకాలు వుంటాయనీ, వాడు ఇటువంటి మాటలు వింటున్నప్పుడూ, చేష్టలు చూస్తున్నప్పుడూ ఉద్రేకపడతాడనీ వారికి అ

పించేది కాదు. నేను ఏంచెయ్యను ? కాసేపు వారి మాటలు వినకుండా వుందాం అనుకునేవాణ్ణి. నావల్ల అయ్యేది కాదు. మాటి మాటికీ ముందు అద్దంలోనుంచి వెనుక సీట్లో వారేం చేస్తున్నదీ చూడబుద్ధి అయ్యేది.

చూస్తుండేవాణ్ణి. ఆ రెండు రోజులూ నేను పడ్డ బాధ భగవంతుడికే తెలియాలి. రెండవరోజు సాయంకాలం వూరికి బయలుదేరాం. రాజాదేవిగారు కూడా మాకార్లోనే బయలుదేరింది. వూరికి బయటవున్న ట్రావెలర్సు బంగళా దగ్గరకు వచ్చేటప్పటికి చీకటి పడింది. ఆరాత్రికి బంగళాలో వుందాం- అన్నాడు నాయజమాని. రాజాదేవికాస్త తటపటా యించింది. "పదిగంటలయ్యే టప్పటికి మీ ఇంటికి పంపించి వేస్తా. మీ వారు ఏమీ అనుకోరులే" అన్నాడు నాయజ మాని.

"అనుకోటానికి ఏముందిలే !" అన్నది రాజాదేవి.

అందరం ట్రావెలర్స్ బంగళాలో దిగాం. స్నానాలు అయింతర్వాత, నేను వరండాలో చాప వేసుకొని పడు కున్నా... లోపలనించి మాటలు వినిపిస్తున్నాయి.

"ఇలావచ్చి వళ్ళోకూచో రాజూ !"

"ఇక్కడ కూచున్నాగా !"

"ఇలా రావోయ్ ... అరిగిపోవులే..."

రాజాదేవి వెళ్ళి ఒళ్ళో కూచుంది. "గుండీలు వూడ దియ్యవద్దు. జాకెట్ చిరుగుతుంది" అన్నది.

"ఎన్నిసార్లు చూచినా తనివితీరటంలేదు రాజూ."

"వూరుకో మంటూవుంటే!" అన్నది రాజాదేవి చిలిపిగా.

"వూరుకోను..."

ఇక నవ్వులు...అంతలో నిశ్శబ్దం...నేను నరాలు బిగపట్టుకొని పడుకున్నాను. అట్లా ఎంతకాలం గడిచిందో నాకు తెలియదు. మళ్ళీ లోపలనించి మాటలువినిపించినయ్.

"బట్టలన్నీ నలిపేశావు, జాకెట్టు గుండీలు వూడిపోయి నయి. చూడు...ఇక్కడ చిరిగిపోయింది కూడా. ఒట్టి మోటువాడివి" అంటూ వుంది రాజాదేవి.

"మీ ఆయన అడిగితే నేను చంపానని చెప్పు" అన్నాడు నా యజమాని.

"నేను చెప్పను బాబూ!"

"ఏం?"

"'ఎట్లా చంపాడు? ఏమేమి అన్నాడు? ఏమేమి చేశాడు'...అని అన్నీ వర్ణించి చెప్పేదాకా ప్రాణాలు తీస్తాడు" అన్నది రాజాదేవి.

మళ్ళీ ఇద్దరూ నవ్వుకున్నారు.

"సరే, ఇక నేను వెళ్ళివస్తా. మరీ ఆలస్యం అయితే బాగుండదు" అన్నది రాజాదేవి.

ఇద్దరూ బయటకు వచ్చారు. నా యజమాని నన్ను పిలిచాడు. నాకు ఎలా లేవాలో తెలియలేదు. మెదలకుండా పడుకున్నా.

"వీడు ఎక్కడన్నా చెపుతాడేమో!" అన్నది రాజా దేవి.

"వాడిమొహం. వాడికేం తెలుసని చెపుతాడు! ఏదో స్నేహం అనుకుంటాడు. అంతకంటే వాడి ఆలోచన దూరం పోదులే" అన్నాడు నా యజమాని. మళ్ళీ పిలిచాడు. నేను లేచాను.

"కారు స్టార్టుచేసి రాజాదేవిగారిని ఇంటిదగ్గర దింపి రావోయ్" అన్నాడు.

రాజాదేవి కారులో వెనుకసీట్లో ఒత్తిగిలి కూర్చొని వుంది. ముందు అద్దంలోనుంచి ఆమెను చూశాను. నలిపి వెయ్యబడ్డ మల్లెపువ్వు చెండులా వుంది. "నా పిచ్చితల్లే!" అని సముదాయించబుద్ధి అయింది నాకు. నిజంగా ఆమెను చూస్తే చాలా జాలివేసింది.

ఆమెను ఇంటిదగ్గర దింపి, నా యజమానీ నేనూ కారులో ఇంటికి వెళ్ళేటప్పటికి పదకొండు గంటలవుతుంది. ఇంట్లో అందరూ అప్పుడే భోజనాలు ముగించుకున్నట్లు వున్నారు. నా యజమాని సరాసరి మేడమీదకు వెళ్ళారు. నేను కారు షేడ్‌లో పెట్టి, ఇంటికి వెళ్ళబుద్ధికాక అరుగు మీద చాప పరచుకొని పడుకున్నా. కాని నిద్దర పట్టలేదు. ఒకటే ఆలోచనలు. అంతలో మద్రాసు వెళ్ళేరోజు స్నానాల గది దగ్గర జరిగిన సంగతి జ్ఞాపకం వచ్చింది. చిన్నమ్మగారు ఏం చేస్తుంటారో ఇప్పుడు? తలుపుదగ్గర అలికిడి అయింది. నెమ్మదిగా కళ్ళు తెరిచి చూశాను. చిన్నమ్మగారు, తలుపు దగ్గర నిలబడి వున్నారు. ఏదో ఆలోచిస్తూ నుంచున్నారు.

పలకరించటానికి ఆమెకు సిగ్గుగావుండి వుంటుంది - అను కున్నాను.

"ఏం చిన్నమ్మగారూ ?" అన్నాను మామూలు ధోరణిలో.

"ఇక్కడ పడుకున్నావేం? ఇంటికి వెళ్ళవూ?" అన్నది.

"లేదు చిన్నమ్మగారూ !" అన్నాను.

"నువ్వు వెళ్ళకపోతే నీ భార్య బెంగపెట్టుకోదూ ?" అన్నది !

ఏం చెప్పాలో తోచక, "బెంగకేముంది లెండి" అన్నాను. అనగానే, చటుక్కున ఒకసంగతి తట్టి "చిన్నయ్యగారు ఈ సెలవలకు వస్తారా అమ్మా" అన్నాను.

"రావచ్చు" అన్నది ఆమె.

"పోనీ మీరుకూడా వెళ్ళి అక్కడే ఒకఇల్లు అద్దెకు తీసుకొని ఉండిపోగూడదా అమ్మా ?" అన్నాను.

"నీకు తెలియదు" అన్నది. ఊరుకున్నది. ఆమె కళ్ళ వెంట కన్నీటిచుక్కలు రాల నారంభించినై. నేను ఆమెను తేరిపార చూశాను. రెండురోజుల క్రితం స్నానాలగది దగ్గిర జరిగిన సంగతి జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఒళ్ళు వుప్పొంగింది.

"వూరుకోండి చిన్నమ్మగారూ" అని భుజంమీద చెయ్యివేశాను. కన్నీరు తుడిచాను. అంతలో ఏం జరిగిందో ఏమో ! ఆమెను దగ్గరకు తీసుకొని ముద్దు పెట్టుకున్నాను. ఒక్కక్షణం ఆమె తన కన్నులను తానే నమ్మలేక చూస్తూ నిలబడింది. కెవ్వున కేకవేసి నా చేతులో మనిషి చేతుల్లో

వుండగానే జావలాగా జారిపోయింది. నా యజమాని "ఏమిటి? ఏమిటి?" అంటూ వచ్చారు. పెద్దమ్మగారుకూడా ఇంట్లోనుంచి వచ్చారు. "ఏమిట్రా! ఏం జరిగిందిరా?" అని నన్నడిగారు. నేను ఏమీ మాట్లాడలేదు. "బెల్లంకొట్టినరాయల్లే మాట్లాడవేరా?" అన్నారు. ఏమి మాట్లాడేది?

"ముందు అమ్మాయిని లోపలికి పట్టు" అన్నాడు నా యజమాని. ఇద్దరూ చిన్నమ్మగారిని లోపలకు తీసుకువెళ్లారు.

* * *

మర్నాడే నా యజమాని నామీద వజ్రపుటుంగరం దొంగిలించానని కేసుపెట్టారు. పోలీసులు వచ్చి అక్కడ వెదికి, ఇక్కడ వెదికి చివరికి ఆ ఉంగరం నేను డ్రైవ్ చేసే చిన్నకారు కుషన్లక్రింద దొరికిందనీ, నేను దొంగిలించి దాన్నక్కడ దాచాననీ చెప్పి నన్ను జైల్లోపెట్టారు. రేపే విచారణ. నాకు శిక్ష తప్పదు. నేను చిన్నమ్మగారికి ద్రోహం చేశాను, నిజమే. కాని ఆ పని నేనే చేశానా? దానికూడా బాధ్యుడు నా యజమాని శ్రీ హరిరావుగారు కాదూ? నన్ను చూడటానికి నిన్న నా భార్య వచ్చింది. "ముదనష్టపు చచ్చి నాడివి-ఆ పెద్దోళ్ళ కొంపలో జేరావు, అన్నీ వాళ్ళ బుద్ధులే అబ్బినయ్ నీకు" అన్నది.

—oo—